

dem et Hverv, selv om det er noget nyt, der forøger det Arbejde, de hidtil have haft, ere de i høj Grad glade derover. Jeg kan kun sige, at de ere gennemgaaende opfyldte af den største Iver for at gøre deres Fædreland Tjenester; endelig er det ingenlunde rigtigt, at naar man skal slutte en Traktat som den, hvorom der er Tale med Amerika, saa begynder man med at skubbe Gesandten i Washington til Side. Selvfølgelig er det Ministeriet, der har Ansvaret, og ikke Gesandten. Ministeriet angiver de ledende Grundsætninger og den Rettelsesnor, der skal følges, men Gesandten er ingenlunde skubbet til Side, og jeg maa sige, jeg ser ikke, hvorledes man skulde have forhandlet om Traktaten, naar man ikke havde haft ham. Ja, jeg ser nok, der havde været den Udvej, at man kunde have sendt en Mand derover. Men det har ingenlunde været Meningen at skubbe Gesandten til Side.

Ordføreren (Zahle): Jeg synes, det er urimeligt, naar den ærede Ordfører for Mindretallet siger, at vi skulde have krævet skriftlig Underretning om, hvad Gesandterne og Diplomaterne udrette, og optrykt i Betænkningen. Man kan dog virkelig ikke vente, at de Indberetninger, Diplomaterne komme med, og de Hverv, de udføre, i Almindelighed ere af den Beskaffenhed, at man kan faa Meddelelse om dem og bagefter optrykke dem i Betænkningen. Jeg tror nu heller ikke, at det er noget saadant, det ærede Medlem savner. Men det ærede Medlem savner rimeligvis i den foreliggende Situation noget Agitationsstof. Og saa er der her et ganske udmærket Stykke Agitationsstof. Jeg har Grund til at tro, at det er til Brug for Bladet „Socialdemokraten“, at disse Forslag ere stillede. Bladet har allerede benyttet dem. Naar nu ad Aare et Par af Gesandtskabsposterne blive inddragne, faa vi at læse: „Nu har atter vore Partifæller vundet en glimrende Sejr paa den parlamentariske Arena. De stillede i Fjor Forslag om at inddrage 4 Gesandtskabsposter. Se, nu kommer Venstre til at sande, at det er rigtigt, hvad Socialdemokraterne vil, atter nu kommer det“ — som den ærede Ordfører for Mindretallet undertiden

udtrykker sig — „sjokkende bagefter Socialdemokraterne og inddrager de 2 Poster, medens vi havde foreslaaet 4 inddragne. Det er et ægte Venstrestandpunkt“ — bliver der saa tilføjet — „efterhaanden erkender Venstre, at det er rigtigt, hvad Socialdemokraterne have sagt, men da Venstre ere saadanne tarvelige Folk, gøre de aldrig mere end det halve af, hvad der er rigtigt. Vi Socialdemokrater have rejst Sagen og stillet Forslag om, at 4 Gesandtskabsposter skulde inddrages, Venstre vilde ingenting gøre straks, efterhaanden ere de blevne slæbte med til at gøre det halve; det er deres Natur imod at gøre et Skridt fuldtud, og derfor naa de ikke mere end det halve.“

Men Sandheden er den, at man ogsaa fra Regeringens og Venstres Side ønsker Besparelse paa dette Punkt i videst mulige Omfang, og at Socialdemokraterne slet ikke have mere Ære end andre af disse Besparelser, naar de en Gang blive gennemførte.

K. M. Klausen: Den ærede Udenrigsminister antydede i sin sidste Udtalelse en Udvej, hvorved man maaske kunde undgaa disse Udgifter, idet han udtalte, at han kunde ved de Forhandlinger, der drives mellem Regeringen i Danmark og Regeringen i Washington have sendt en Mand der over. Jeg synes, at der derved er angivet en udmærket Udvej for et lille Land som vort, at man ved visse Lejligheder kan benytte overordentlige Gesandtskaber. At sende saadanne Folk over vilde jo være langt billigere end til Stadhed at holde et Gesandtskab i Washington, hvortil der medgaar et halvt hundrede tusinde Kroner. Det vilde ikke være noget nyt, at man ophævede Gesandtskaber. I 1848 blev der ophævet 2 eller 3. Naar Regeringen har fundet, at et Gesandtskab var overflødig, er det blevet ophævet. Den ærede Ordfører mente, at hvis vi havde faaet skriftlige Oplysninger om Gesandtskabernes Virksomhed, kunde det ikke have gaaet an at aftrykke dem i Betænkningen. Vi kunde da i alt Fald have set paa disse Oplysninger i Finansudvalget, og havde Udvalget da fundet, at det ikke gik an at aftrykke dem, havde Udvalget